

Poštšina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenoml Srci Jezušovoml.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

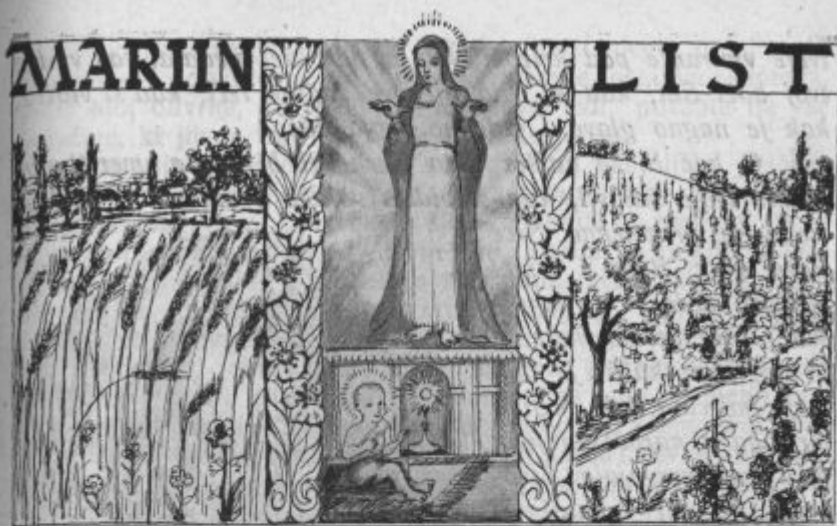

D a r i.

Na dom sv. Franciška v Črensovcih so darivali v Din. sledeči: Horvat Ana, Žižki 1.25, Cvetko Marija, Žižki 3, Frumen Marija, Topolovci iz Francije 10, Švarda Franjo, Francija 5, Kovač Matjaš, Črensovci za stolico 20, Horvat Agneška iz Bogojine nabrala u Franciji v Broussy le Petit 146.40. Darivali so v Frankih sledeči: Andre Chamius, župnik 10, po 5 Frankov sledeče gospe: Flizot Mathieu, Dubois Montsult, Mathieu Montsult, Montsult Moret, in gospoda: Boguet LOSTHENE, Mathieu Moret. 4 Fr. g. Louvet Moret. Naši delavci so dali: Nešič Jožef 5, sestra Trezika 3 iz Ivanec, Horvat Agneška 3, Gutman Barica 3, Lopert Micika 2 vsi iz Bogojine, Glavač Ivan iz Beltinec 2, Vljaj Angela iz Vadarec 2, skupno 67 Frankov. Kociper Vinci, Melinci 4, (prepis) arenda č. g. Klekl Jožefa 500, Bertalanč Marija, Večeslavci Francija 53, Benko Franc, Krašče 100, Toplak Jožef, Petanjci 10, Magdič Ferdo, Rački vrh 29, 10, Nemec Jožef in žena, Filovci iz Francije 50, Špilak Marija, Francija iz Holize 10, Gumilar Aleksander, Vidonci 20. Izdali smo: 3000 položnic 390 Din. Majer Janezi Sobota za popravek hiše 1000. Stroški čekovnega urada 1230. — Oča sirot povrni obilo vsem!

Za siromaško blagajno doma sv. Franciška v Črensovcih smo izdali: Žuman Franc, pečari Noršinci p. Ljutomer za peč v sirotišnici D. M. Turnišče, 600, za slamno sestram v Soboto 125 Din.

Na podporo Mar. Lista sta darivala v Din. sledeča: Zver Matjaš, Chicago 1 Dol. — 48, Horvat Franc, Châtain Francija, v zahvalo Mariji za ozdravljenje 50. — Marija Mati naj Vama bo plačnica!

LETO 33.

8. MARCA 1937.

ŠTEV. 3.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

Letos je rano Vüzem. Meseca marca obhajamo god tvojih sedmerih žalosti, Jezušekova Mamika. Sedmere žalosti. Naj-vekša je bila, kda si zvedila, da je večna Svetost, kak velki grešnik, na smrt obsojena. Te, gda se je začelo njegovo trpljenje za rešenje sveta, te se je začelo tudi tvoje trpljenje za rešenje sveta. Ž njim si trpela, da nas po Njegovej božoj voli ž njim vred rešiš večnoga pogübljenja. Njegovo trpljenje je bilo zadosta za naše rešenje v preobilnosti, a naj toj preobilnosti doda še materinsko lübezen, trpečo materinsko lübezen, je od vekomaj določo, da ti ž njim trpiš, da si pri Moži bolečin ti Žalostna mati poleg.

Što bi mogo samo premisliti, ka je tvoje srce čütilo, kda si ga s križom obloženoga, poplüvanoga, bledoga, izmučenoga zagledala! Što bi mogo občütiti tvojega srca grozno trpljenje, kda si vidila, kak teče njegova molbevredna krv, kak se ta v zemlo klači, kak hodijo po njej grešni lüdje, ka se njim gor na podplate topank i na robe obleke lovi, kak jo onečaščajo grešniki, božo, molbevredno krv tvojega Jezušeka. O što bi mogo zarazmeti tvoje bolečine, kda so ga slekli, to večno lelijo i so nagoga pokazali nesramnomi sveti, nagoga — neskončno čistoga i sramežlivoga tvojega Sina! Što bi mogo z jezikom izraziti tvojega srca bolečine, kda si čüla, kak vdarjajo cveki skoz njegovih rok i nog! Što bi mogo zapopadnoti

*tvoje vmiranje pod križom, kda si od bližji gledala, kak vmira
tvoj božji Sin, kda si čula njegove zadnje reči, kda si vidila,
kak je nagno glavo i izdehno svojo dūšo!*

*O kde bi se najšla tista mera, ki bi mōgla zmeriti glo-
bočine tvoje žalosti, kda si vidila vojaka s sulicov v roki, s
šterov je presmekno Srce
Bože, Srce Boga i Sina!
Nikdar nišče še ne iznaj-
šeo i tūdi ne bo mere, ki
bi dognala, kakša je bila
tvoja bolečina, kda si Sina
mrtvoga v naroče sprejela,
ga v grob sprevajala! I tvo-
jemi tužnomi čakanti pri
grobi jeli more što dati
primernoga izraza, kda si
rožica brez sunca vejnola
tri dni po njegovej smrti!*

Jezusek je krv znojlo vu velikoj gro-
zi i strašnoj smrtnoj borbi, naj se
mi bojimo vsakoga najmenšega pro-
stovolnoga greha.

*Žalostna Mamika! Lepo
te prosim, omehči naša sr-
ca, da nas genejo tvoje ža-
losti na pravo istinsko po-
koro! Omehči naša srca na lūbezen do tvojega Jezuseka, ki
tū med nami v Oltarskom Svestvi pod podobov krūha beloga
prebiva! Omehči naša srca, da bomo radi hodili k svetim
mešam po nedelaj i zapovedanih svetkaj i se pri njih pobožno
držali! Omehči naša srca, da bomo vūzemsko spoved vredno opr-
vlali vsikdar, posebno letos, kda se pekeo bori v koži komunizma
proti tvojemi Jezusi, našemi Odkūpiteli! Omehči naša srca, da
bomo radi k sebi jemali Jezusa tvojega v svetom prečiščavanji!
Omhči naša srca, da bomo lūbili tvojega Jezusa namestnike, dū-
hovnike i za nje dosta molili, je bogali vu vsem, ka je po navuki
tvojega Jezusa predpisano i je zagovarjali pred ogrizavanjom i
ošpoštavanjom hūdobnoga sveta. Mamika, to naj bode tolažba za
tvojega razžaljenoga Jezusa v Oltarskom Svestvi!*

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

24. Marija se poslavla od Elizabete. — Sv. Jožef je na Eli-
zabetino prošnjo prišeo po svojo zaročnico. Zakarija i Elizabeta
sta spoznala velke milosti, s šterimi je obdarūvani, zato so ga

š poštovanjem sprijali. Marija poklekne pred njega, prosi ga za blagoslov i odpuščenje, da ga je 3 mesece ostavila samoga. Jožef njoj odvrne, da zdaj, gda jo znova vidi, pozabla na vse bolečine, ki jih je trpo zavolo njene odsotnosti.

Zaharija preporoči sebe i svojega sina v molitve prečiste Device. Ona poklekne tudi pred njega i zaprosi ga najbole ponizno za blagoslov. Zaharija je šteo odkloniti to prošnjo, pa je sam zaproslo blagoslov od Marije, no, Marija ga prisili na blagoslov, šteroga njoj té podelo s svečanimi rečmi. Marija njemi nato küšne roko i ga prirčno zaprosi, naj njoj oprostí, če je bila v čem premalo na pomoč. Zaharijo so genole te reči. Odkrite skrivnosti je verno čuvao. Spregovoro je samo ednok, gda so njemi v hrami čestitali, da je dobo sina i da se njemi povrnó govor: „Trdno verjem, da nas je obiskao Vsemogoči i poslao obečanoga Mešijaša, ki odreši svoj narod!“ Sveti duhovnik Simeon, ki je čüo te reči, je vzklikno, prisiljeni po notrašnjem dühi: „Ne dopüsti Gospod Izraelov Bog, da se tvoj sluga loči od te doline skuz, dokeč ne zagledne odrešenje tvoje i Odküpitela naroda svojega!“ Gda se prečista Devica poslavlala, te je Elizabeto prevzela tak velka bolečina, da se gotovo onesvestila, ar je lübila Marijo bole, nego svoje lastivno življenje. Marija njoj pravi: „Ne žalosti se, mila tetica, ar lübezen Vsevišnjega, v šteroj te lüdim, ne ve za ločitev, ni za oddaljenost mesta, ni vremena. Mi se bomo vsekak znova videli i vživali v nebeskom Jeruzalemi!“ Tüdi pred Elizabeto poklekne Marija i zaprosi za blagoslov i odpuščenje zavolo vseh poteškoč, štere njoj je povzročila. Nato vzeme maloga Ivana v naroče i blagoslovi ga na skriti močnej način. Čüdiviti dečko spregovori, da ga je samo Marija čüla: „Ti si Mati boža, Kralica vsega stvorjenoga, čuvarica najdragocenejšega blaga, moja obramba i zaščitnica svojega sluge. Blagoslavljaj me vsigdar i zagovarjaj i deli mi svojo milost!“ Ivan küšne Mariji trikrat roko, klanjajoč se vtelovlenoj Reči v njenoj utrobi i nüdeč se Rešeniki v službo. Vtelovleni Bog je bio pun dobrote i lübavi do svojega predhodnika.

25. *Povratek v Nazaret.* — Hitro se Marija poda na pot prek židovskih bregov. Vsa njena potüvanja so bila znamenje duhovnoga notrašnjega napredka. Mariji pa Jožefi je trbelo za povratek domo ravno tak štiri dni. Obadva sta se trüdila, da eden drugoga prekosita v poniznosti. Nebeska Kralica je vsikdar zmagala. Samo če njoj Jožef kaj zapovedao, te je Marija pokorno popüstila. V njenom stanji njoj je potüvanje bilo gda gda jako teško, ali ne se poslüžila gospostva nad prvinami i stvori, da si olejša trüjavost, nego se podvrgla vsem mokam, naj bo v vsem vüčitelica popunosti i prava slika svojega presvetoga Sina.

Med tem se je telo Marijino do neke mere spremenilo, pa je Jožef zdaj kračiše, zdaj dukše vreme opazüvao. Ona je gledala svojega zaročnika z velkov žalostjov i s sočütiom zavolo bolečine, ki ga čakala. Prosila je Gospoda, naj napuni srce Jo-

žefovo z modrostjov i potrplivostjov, naj njemu pomaga s svojov milostjov. Na poti se zgodilo več čudnih stvari. V ednom mestu, gde so prenočili, so se sestali z ednov družbov, ki je vodila betežno žensko v Jeruzalem, da poišče pomoč v bolezni. Nišče ne znao vzroka njene bolezni. Bila je trno jakostna. Gđa je peklenski duh to spoznao, te jo začno napadati, kak tudi ostale bože prijatele i je dosegno, da je spadnola v neke pogreške. Te jo nečisti mantrao na razne načine. Marija ne tak hitro opazila nesrečne žene, kak je opazila njene notrašnje bolečine, ki so drugim bile nepoznane. Namesti je spoznala volo božo i zapovedala duhovom, naj včasi ostavijo nesrečno žensko i naj se skrijejo v globino pekla. Čeprav je ta zapoved bila samo notrašnja, brez reči, itak je bila tak močna, da je isti čas bila izvršena. Žena se oslobodila i postala z vsem srcom vdana Mariji. Zednim se bridko razžalostila zavolo svojih grehov i spoznala, da ma samo Mariji zahvaliti za svoje zdravje. Njeni prijatelje i rojaki so spoznali čudo i nastavili pot v Jeruzalem, da tam darujejo zaoblubo, miloščino. Vrag, ki ga Marija stirala iz njegovoga stana, je bio ščista zburkani pa se odločo, da vniči to skrivnostno ženo.

Drugi pot sta Marija i Jožef šla polnočuvat k ednomi krčmari, ki je bio hūdoben človek. Popunoma proti svojoj navadi sprejme goste prijazno. Marija je molila, naj se njegova duša opraviči zavolo dobroga, ka je včino njenomi zaročniki i njoj i da se njegovo življenje i njegova vremenita dobra pobogšajo. Oboje se spunilo.

Marija je na poti včinila šče vnogo drugih čūd. Gđa so prišli v Nazaret, te je presveta Devica vredila svoj dom, a njeni angeli so njoj pomagali. Sveti Jožef je prijaio za svoj navadni poseo, da prehrani Marijo i sebe.

26. *Zarota nečistih duhov proti Mariji.* — Isti čas, gđa je izvršena skrivnost vtjelovljenja, začuti Lucifer i celi pekeo moč bože roke i začasno potišnjenost, štero je naskori preobvladala nova gizda. Stara kača se zdignola, da se razgledne po sveti, što je zrok toga močnoga potresa. Tri mesece je iskao i povrno se brezuspešno nazaj v pekeo. Zavolo toga neuspeha je zrasla v njem žela, da dale išče. Iskao je tanač i tolažbo pri svojih peklenskih tovarišaj. Pravo je: „Malo mi je haska, da dnevno dobivam nove duše, pa jih odvracam od spoznanja i pokornosti Bogi, da ne vživajo ono, ka smo ga tovariši zgubili, ar nagli pritisk, ki smo ga nedavno občutili, znači, da se pripravla nekaj velkoga proti peklenskomu carstvu. Jaz sem obišao vse jakostne i popune ženske, ali ne sem našeo znaka, da je rojena ona, ki je naša splošna neprijateljica i ki de mati Mešijaša. Edna devica, štere sem se zavolo njenih velkih jakosti bojao i jo v hrami preganjao, nemre biji ona, štero iščem, ar je omožena, a ona žena ma po prerokbaj biti devica. Pri vsem tom se bojim i klanjam

se toj ženi, ar tak jakostna žena itak more biti mati Mešijaša ali Velkoga proroka. Dozdaj si je nesam mogeo podvrčiti v ničem!"

Čudno, da na njo ne več mislo. Mogoče je to bilo zato-gavolo, ar jo je jako zametavao. Ali zavolo zadnjega navala na njegov dūhovni svet, naj bo tūdi ona preganjana. Peklenski Luciferovi tovariši so odobraval to zasnovo. Tūdi nečisti dūhovje so vidili, da je Marija jako krepostna gospa, ali ne so spoznali zakrite skrivnosti. Previdnost Boža jim je zakrila to skrivnost,

kak tūdi vnoge drūge stvarī, ar ne bilo primerno, da to znajo. Pekeo ne znan ni za vtelovljenje ni za njegov namen, še menje za božanstvo Jezušovo do njegove smrti, ar bi te ponūcao vse sile, da prepreči njegovo smrt (1. Kor. 2, 8). Lucifer ne znan za dostojanstvo Marijino, zato te napad na njo ne bio tak grozen, kak tisti, gda je spoznan, što je Marija. Od pomisli, da bi Marija mogla biti mati Boža, je odvrāčala nečiste dūhove lastivna gizda. Oni ne so mogli spreviditi, kak more dostojanstvo Bože tak zvūnredno mrziti nje i znova se

Jezuš je pretrpo strašno bićanje, naj živemo čisti poleg svojega stana i lūbimo treznost.

tak zmiriti i odobravati nekaj, ka je njim tak grozno. Lucifer je mislo, da njegov zmagalec nastopi jako glasno i jasno, kak je tūdi sam bio velki gizdavec. Dugo je iskao, kak se Prečistoj približa i jo napadne, ali ona je bila nepristopna, kak trda stena. Zato je držao za potrebno, da znova tanačiva s svojimi tovariši.

P. Quadrupani :

Kažipot za pobožne dūše.

III. Molitev.

10. Nikdar ne obterši svojega razuma z vnovov vūstnov i notrašnjov molitevjav. Če opaziš kakšo protivnost ali trūjavost, pretrgaj molitev — če je mogoče — ali jo odloži na drūgi čas, ka si v drūgom opravili pri drūgom gući, ali na kakši drūgi pripraven naćin malo oddehneš. To modro navodilo ti da sv. Tomaž (S. th. 2, 2, qu. 83. a. 14) na podlagi najimenitnejših cerkvenih vućitelov. Zato se je poslūži vseli, ar dūhovna otrūjenost rodi protivnost, mrzloto i mlaćnost v dūši.

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Priprava na duhovniški stan.

V tom časi, gda so se znovič zagnali viheri proti njegovomi zvanji, je bio oropani nežne materinske lübezni, pri šteroj je najšeo vsikdar najvejšo oporo. Ne je bilo več med živimi njé, šteroj je najobprvim razkrio svoje zvanje.

Vendar se je oča nekelko omehčao. Privolo je, da je Ivan prebivao na farofi pri plivanoši Balley-i. To pa zato, ar njemi je šlo včenje precí slabo i dugo že ne meo knjige v rokaj. Tü so ga nücali za vsakše delo, ki je prišlo na red: rovaó je v gredaj, gda je samo vtégno, spevaó je v cerkvi, vlačó zvoné za vože i se šetaó s plivanošom med pašnjeki za njivami.

Tü na farofi je bila za Ivana dobra ali oštra škola. Plivanoš Balley je bio najmre jako oster človek do samoga sébe. Po naturi je bio jako velki ali sühi, da so ga bilé same čunte zavolo spokornoga življenja. Pa v srci je bio iskreno pobožen kak dete i to je dobro vplivalo na Ivana.

V tom časi je Ivan dopuno 25. leto. Plivanoš Balley je dosegno, da je bio Ivan sprejeti med klerike i tak naravnaó njegovo pot proti duhovniškomi zvanji.

Poleti 1812. leta ga je poslao plivanoš Balley v malo semenišče v varaš Verrières (Verijer), da prežive tü bar edno leto. Malo semenišče je bio zavod, v šteroga so stopali sámo tisti dečki, ki so kanili postati duhovniki. Včili so se modroslovje. Sé so Ivana tüdi sprejavale vnoge bridkosti.

Z dvajsetišestim letom je stopo v to školo, gde je bilo 200 vučencov, šteri pa so bili vsi dosta mlajši kak on. Profesor je gučao i včio samo v latinskem jeziki. Kakpa so se njemi drugi smejali po klopaj, či je bio pitani, pa ne razmo pitanja.

Ar so ga njegovi prijatelje ne šтели razmiti, je iskao Ivan pomoč i tolažbo pri očenom prijateli, šteri zarazmi lüdi najbolje tihe vzdihne srca. Tü v kapelici pred večnim posvetom je razkri-vao svoje srce i se izjokao do mile volé. Tü je mislo na nepo-zabno i drago pokojno mater, štera je počivala na dardilskom cintori, čüto je, da njemi düh šče žive, zato je tüdi njoj zavü-pao svoje skrbi . . .

Njegovi pajdaši pa so ga osmehavali pa tüdi profesori so njemi ne davali batrivnosti.

Potli je sam pripoznao, da je v Verrieres-i mogeo „malo trpeti“. Trbe pomisliti, da Ivan nikak ne rad gučao od sebe i ne bo preveč, či se obrne reč „malo“ v „strašno“. To je pravi pomen té reči, štero so spregučala Ivanova vüsta, puna lübezni. Preveč je bio ponizen, da bi povedao, da je tri firtale njegovih pajdašov samo v tom pogledi na boušem, da so mlajši i zato majo bole veder i bister spomin.

Edino obiski v cerkev i detinska pobožnost do blažene Device Marije, štera njemi je nadomeščala zemelsko mater, so njemi davali moči.

Inači pa je verno spunjavao svoje dužnosti, da so ga naj-bole sirmaški i najbolje čedni pajdašje jemali za zgled.

Minölo je leto. Ivan se je napoto v Ecully, ne da bi se kaj obogato z znanjom. Tü je povedao svojemi staromi plivanoši, ka ga teži: ne je daleč njegov cio do dühovništva ali strašno žmetna je ta pot, ki pela do njega.

Plivanoš Balley je dosegno, da so Ivana sprijali v veliko semenišče v Lyonü, da se nadale pripravi za svoj cio.

Žmetna leta so bila to za njega. Ne je razmo latinskoga jezika — kak bi pa naj razmo, gda niti rednih škol ne meo. Pajdašje so njemi posebi tumačili, pa ne se ga prijalo nikaj. Da pa je znao potli na fari delati prave čüdeže v vodstvi düš, je dosta pripomogla njegova vztrajna delavnost i milost boža, s šterov ga je obsipao Bog. Sedo je pri knjigaj, se včio, si tro glavo ali razmo je nikaj ne.

Gda je dobo pri izpiti pitanje v latinskem jeziki, je bio tak zmešani, — bio je navzoči tüdi eden kardinal, — da ne mogeo nikaj spraviti iz sébe, pa tüdi guči v latinskem jeziki so bili za njega mrtve reči.

Po izpiti so njemi povedali, da je za njega najbouše, da odide iz bogoslovja, ar je nezmožen, da bi postao dühovnik lyonske püšpekije.

To je bio za njega najveksi vdarec v celom življenji. Nišče v celom bogoslovji ne tak goreče hrepeneo po dühovniškom stani kak on, pa tüdi nišče ne bio tak daleč od njega kak on... Vse njegovo dozdašnje trpljenje, vse moke, ki jih je préstao, so zaman!

Srce njemi je trgala velka žalost, duševno trpljenje ga je žgaló.

Kama naj ide, kama se naj obrné zdaj, gda so njemi zaprli dveri? Ali se naj potopi med svetčke ljudi, on, ki je skrivao v sebi samo to edino želo, da bi se popunoma mogeo posvetiti Bogi? I vse to samo zato, ar ne znao zadosta latinski!

S temi mislimi je prišeo k plivanoši Balley-i pa njemi je razgrno svoje težave.

Plivanoš Balley je sprevido, da bo trbelo napnoti vse sile, da dokonča bogoslovje.

I resan ga je začno sam včiti. Ka ne razmo v latinskem jeziki, njemi je raztumačo v francuskom jeziki. Te priprosti plivanoš je meo ovači menje znanja, kak profesorje v Lyoni, ali njegovo znanje je bilo v tom pogledi dosta več vredno, ar je jako dobro znao iz vsega toga, ka je vido ali čüo, sprebrati večne i stalne misli ali z drugimi rečmi, znao je čteti knigo življenja dosta bole pravilno i verno kak vnogi profesorje.

Tü v veškem farofi pa se je Ivanova pamet dosta bole nalehci razpletala i tak je raslo njegovo znanje.

Ivan se je po trej mesecaj pali znajšeo med svojimi starimi pajdaši. Prišeo je delat izpit.

V dvorani je sedela komisija, sestavljena iz najbolje vučenih dühovnikov cele lyonske püšpekije. Že pogled na vse te obraze je Ivana smeo. Zato je slabo zarazmo latinsko pitanje i slabo odgovoro. Komisija ne znala ka bi: ali ga naj pali odbije, ali šče naj čaka? Vsi so dobro poznali žilavo delávnost, pobožnost i dobro volo Ivanovo. Dali so njemi tanač, naj proba iti v drugo püšpekijo.

Ves žalosten i zdvojeni nad samim sebo, je pali stopo pred plivanoša Balleya. Balley je sprevido nevarnost i se včasi podao v Lyon. Tam je dösegno. da sta bogoslovni ravniteo pa püšpekov namestnik prišla na farof spitavat Ivana.

Ivan je zdaj tü vse inači odgovarjao na stavlena pitanja, gda je vido same prijatelške obraze i to v domačem, francuskom jeziki.

Zdaj so več nikaj ne meli proti prejemi subdiakonata. Subdiakonat je prvi višiši red, gde se kandidat s prisegov zaveže i oblübi, da bo živo čisto i vsakši den molo brevir.

Gda je mogeo püšpekov namestnik pitati bogoslovnoga ravnitela tista odločilna pitanja pred subdiakonom, ali si je kandidat nabrao zadosta znanja, je njega samo pitao:

— Je mladi Vianney pobožen? Ali zna moliti sv. čislo? Ali časti blaženo Devico Marijo?

— Ka se njegove pobožnosti tiče — je odgovoro ravniteo, — je pelda celomi bogoslovji.

— Dobro. Sprimemo ga. Drugo pa opravi milost boža.

I na den Srpne Marije je Ivan sprijao subdiakonat.

Gda si je oblekeo belo halo i se dotekno praznoga keliha, je dao za vsikdar slovo vsemi, ka ga je vezalo na posvetno

življenje. Njegova duša je bila zdaj izklesana s trpljenjem i olepšana s poniznostjov . . .

Gda je šla prošecija novih subdiakonov iz püšpekove cerkve v bogoslovje, je navdušeno pa iz vsega srca spevao Benedictus (Blagoslovljeni), pesem zahvalnosti, tak ka so si vnogi mislili:

— On zna menje kak drugi, pa on bo šče v službi Boga delao velke stvari.

Zmešani časi so bili te. Napoleona so prisilili, da se je mogeo odpovedati svojemi francuskomi cesarstvu. Zato Ivan ne

mogeo nadale vršiti svojega včenja v bogoslovji, liki je dobo dovoljenje, da se je včio v Ecully-ji pod vodstvom plivanoša Balleya.

V tom časi je dobo tisti den pred svojim godovnom v juniji diakonat, to je zadnji red pred posvečenjem, gda je že smeo tüdi krstiti pa božo reč glásiti.

Zatem je šče mogeo napraviti eden izpit na fairofi pred püšpekovim namestnikom. Čiravno ga je spitavao celo vöro najžmetnejša pitanja, je Ivan jasno i dobro odgovarjao. Domenili so se, da ga kem prle posvetijo za dühovnika.

— Dosta bole trbe cerkvi pobožne dühovnike, kak pa samo vučene — je pravo püšpekov namestnik.

Ar lyonskoga püšpeka ne bilo doma, zato so ga napotili v varaš Grenoble, da ga tisti püšpek posveti. S kakšimi lehkimi stopaji je Ivan klačo vso to pot peški, dugo 100 km. Na poti so ga večkrat stavljali soldaki i ga strašili z bajonetami. Sam je hodo, nihšče od domačih ga ne sprevajao, nieden prijateo njemi ne posodo duge poti. Kak tühinec je prišeo k püšpeki, ki ga je z veseljom posveto za dühovnika.

Kak je gledao na dostojanstvo dühovnikovo, nam naznačijo reči, štere je potli pravo pri včenji katekizmuša: — Nekaj velkoga je dühovnik. Dühovnika bodo samo v nebesaj dobro razmili. Či bi ga mogli na zemli razmiti, bi spomrli, ne od straha, liki od lübezni . . .

Te den je bio za Ivana, kak da bi se nebesa nagnola k zemli. Kak sveta posoda pripravljena za božo službo, je bila njegova duša i telo. Denok so njemi po telkih letaj nevol i trpljenja dopüstili pot do oltara.

Vsa ta mlada leta, od gda je začüto v sebi bože pozvanje, se njemi je vidilo, kak da bi se ga sam Bog brano. Oča

Jezuš je noso z trnja spleteno koro-
no, naj smo mi ponizni i radi mamó
siromake.

njemi je že zdavna odpovedao vso podporo za šolanje, soldačka služba ga je odtrgala od včenja, štero je ravno začno, dvakrat ga je beteg vrgeo v postelo, včenje njemi je s takšov žmečavov šlo v glavo, da bi njemi skoro za vsikdar zapri dveri bogoslovja i nazadnje komaj dosegno, da so ga posvetili.

Pa denok! Postao je duhovnik. Pokazao je pri svojem včenji, da človeča vola premore vse s pomočjov bože milosti.

V tistoj pūšpekovoj kapelici, gde je bio posvećeni, je den pred Velkov mešov služo prvo sveto mešo.

Nato se je podao v Ecully, k plivanoši Balley-i. Té njemi pa je sporočo veselo vest, da je postavljeni za kaplana v Ecully. Posinovleno dete je ostalo pri svojem oči, da njemi pomaga pri rešavanji duš i njemi zatisne trūdne oči.

Napoto se je tūdi domo. Vsa mračna skrb je bila pozablena, gda se je novomešnik prikazao doma. Pa v vsem tom nebeskom veselji ne pozabo na mater: poiskao je njeni grob pa dugo i vrelo tam molo...

Ivan je začno rešavati duše v Ecully-ji. Prvi spovedanec, ki je spadno pred njim na kolena je bio seri plivanoš Balley. Ne bilo bole priličnoga, komi bi razodeo svoje slabosti, kak té njegoy vućenec. Vido je, da je to odebrana duša, gde brezi nehanja deluje milost boža.

V njegovoj spovedavnici je od dneva do dneva iskalo već lūdi tolažbe. Telko časa je presedo v spovedavnici, da je pozabo dāti hrano tūdi svojem i teli.

Predgao je na kratko pa jasno. Čiravno ne gućao, kak kakši profesor je denok vse vrelo v cerkev, gda se je porazvedilo, da bo predgao Vianney. Ne se je bojao, jim s predganice povedati v obraz vse njuve istinske napake. Trbe pomisliti, da Ecully ne bila kakša vzglēdna i jakostna ves; tū so pili, vživali pa plesali, gda so samo mogli. Pa tūdi revolucija je nehala za sebov vnogo, vnogo slaboga.

Za dobro kršćansko življenje je Ivan sam davao peldo. Té tresetiletni svetec je bio zvūnredno dober, preprosti, ali prilićen, pri vsem tom pa molo, dosta molo, da je mogeo krotiti svoje telo.

Kaplanovo zdržavanje je plivanoša Balleya preci koštalo. To so razmili farniki. Nosili so njemi zabādav vse, ka je trbelo za njegovo zdržavanje, ali pa njemi davali za polovično ceno.

Vse pa, ka je Ivan dobo za sebe, je darūvao sirmakom. Ednok je mogeo iti v Lyon, da obiše nekšo gospo. Mogeo si je obleći tūdi nove hlaće. Na večer pa je priše domo s ponošenimi i zamazanimi hlačami. Na poti je najmre srećao sirmaka, šteri je ves drgetao od zime, smilo se njemi je pa zameno svoje nove hlaće z njegovimi starimi.

Té farof je skrivao v sebi dva svetca. Kak da bi se štela vganjavati v spokornosti i pobožnosti! Skūpno šta molila breviri po cele vōre preklećala pred tabernaklom. Plivanoš Balley je noso spokorni pojas. Vianney si je pa dao na skrivoma napra-

viti pruslek iz kozine dlake, šteroga je noso odsegamao na goloj koži.

Pri obedi, či sta bila sama, sta vina ne pila. Jela sta krumple s čarnim krühom ali falat mesa, ki pa je bio od vnogoga kūhanja ves čaren, ar je vsikdar tisti falat prišeo na sto.

Zgodilo se je celo, da je plivanoš javo kaplana na pūšpekijo, da preveč strogo žive, da je prestopo mejo rednoga življenja.

Posebno lūbezen pa je gojio Vianney do betežnikov. Večkrat jih je pohodo i čūdovito jih je znao tolažiti, da jim je trepeči obraz oblejalo nebesko veselje, čitūdi jih je beteg prikleno za duga leta na posteo.

S plivanošom Balleyom je živo v neskaljenom prijateljstvu, čiravno sta bila tak sirmaškiva, da je celi farof zmogeo samo edno marelo, gda sta šla kama na proščenje i sta jo vzela s sebov, či bi jiva znao gde dobiti dežč.

Pa plivanoš Balley se je pomali napoto proti večnosti — starao se je. Beteg ga je privezao na posteo, na nogi se njemi je napravila rāna i v zimi je v starosti 65 let izdihno svojo dūšo.

Ves zdelani od dela i oslableni od strogoga posla, se je vlegeo trūden romar pa bogati na zasluženji, je na veke zaspao v Gospodi.

Eden den prle kak se je odselo na ov svet, je zročō svojem i „dragomi detēti“ svoje spokorne stvari: bič pa pojav. To pa zato, ar ne bi bio rad, da bi po smrti najšli té stvari na njegovom teli.

Ivan je jokao za pokojnim plivanošom kak za lastivnim očom. Večkrat je potli s skuznatimi očmi pravo: — Vnogo lepih dūš sam vido ali lepših nikdi ne!

Med vsemi djanji, štere so kinčale življenje toga občūdūvanja vrednoga mrtveca, je najlepše bilo to, da je vzgojio svetca Vianneya. Zato je Ivan vsakši den do smrti mislo na njega pri meši.

Eküllijski farani so se včasi po tom obrnili na pūšpeka i ga prosili, da bi Vianney ostao pri njih za plivanoša. Ali nikak so ne mogli toga dosegnoti.

Nekaj tjednov kesnej pa je v maloj i sirmaškoj vesnici Ars, okoli 40 km severno od Lyona, mro mladi plivanoš, šteri se je komaj priselo ta. Pūšpekov namestnik je sporočo Vianney-i: — Prijateo moj, Vi ste imenūvani za arskoga plivanoša. Je to mala fara, gde nega ravno dosta lūbezni do Boga. Fara sama nema nikših dohodkov, edino občina Vam plača na leto par sto frankov. Ali v toj zapūščenoj i delešnoj fari Vas boža milost ne bo zapūstila! To je poslušao Ivan Vianney, šteromi je te bilo 32 leti.

Sredi zime, meseca februara l. 1818., se je napoto Vianney proti Arsi, da prinese v to malo faro več lūbezni do Boga. Tū je po 42 letnom deli zatismo trūdne oči, gda je iz te fare napravo žareče ognjišče bože lūbezni, štera se je razlevala po vseh faraj ne samo lyonske pūšpekije liki cele Francije. (Dale).

Po Kristušovoj poti.

XX.

Nešterna pritožba Srca Božega, našega Vučitela.

1. Sinek moj, rad bi bio, če bi odkrio pred mojim srcem ne samo to, proti šterim grehom i zablodam si gučao, nego to tudi, keliko grehov si preprečo s svojov priličnostjov i modros-tjov pa s pomočjov moje milošče.

2. Rad bi bio, če bi mi našteo, kelikokrat si ne doprineso dobroga dela, kda bi lejko doprineso i ravnatak kelikokrat si ne včino dobro mojemi največksemi sovražniki, kda si meo priliko za to?

3. Rad bi bio, če bi premislo, keliko zveličavnih del si opravo za mene, kelikokrat si se zatajo i premagao, da bi se mi dopadno?

4. Rad bi bio, če bi preiskao, kelikokrat si pre-prečo povrnjenje grešnikov i kelikokrat si zavirao pred-stojnike Cerkve v deli za zveličanje i mir?

5. Rad bi bio, če bi premislo, zakaj se hvališ s svojov srčnostjov, če ne veš biti z ednim tudi moder i zakaj se držiš za priličnoga, če nikaj nemoreš skončati?

6. Rad bi bio, če bi preiskao, da li je tvoje opo-našanje v cerkvi dostojno ali mlačno i da li je takše tvoje življenje, kak ednoga krščenika ali pa kak edno-ga pogana?

7. Rad bi bio, če bi povedao, kakše sade je do-zdaj prinesla tvoja pobož-nost i ne si li raj meo vaje svoje pobožnosti, kak pa zatajüvanje?

8. Rad bi čüo z tvojih vüst, keliko düš so pridobile tvoje reči i tvoja djanja i keliko svojih bližnjih si pobolšao s svojim oponašanjom i z vernim spunjavanjom svojih stanovskih dužnosti?

9. Dokeč so takši brezbožniki i grešniki, ki so menje graje vredni kak ti; dokeč so med temi, ki majo bole odkrito srce i bole nevtepeno življenje kak ti: Tečas se ne drži za odkritoga, gorečega, mojoj zadevi slüžječega katoličanca, nego za grešnika i nepopolnoga človeka, ki sramoto prinaša na moje ime.

10. Vnogi čakajo na plačilo, a kak malo se brigajo, da bi si je z dobrimi deli zaslüžili?

11. Sinek moj, ka sam ti lajojega včino, da včasi tak slabo ravnaš z menov?

Jezuš je v velikimi telovnimi mukami i z globokov düševnov žalostjov srečao svojo tužno mater, naj mi ljubimo, poštüjemo i bogamo svoje stariše i naj iz srca častimo Bl. Devico Marijo.

Bl. Rok Gonzales, Alfonz Rodriguez i Ivan del Castillo.

Oditi med poldivja plemena Jüžne Amerike, navčiti se njüv jezik, med njimi živeti v neprestanih neprilikaj, nevarnostih i težavaj, skrbeti za njüv dühovni i telovni napredek, jih spreobračati k Bogi i v zahvalo za vse to pa nazadnje mantrniško smrt pretrpeti — to zmorejo samo katoličanski misijonarje.

Nakratko podam tü žaloigro, štera se je odigrala v indijskih naselbinaj Paraguaja i Uruguaja v Jüžnoj Ameriki.

Po odkritji Amerike so se začnoli v njo preseljavati Europejci, zvekšega tala Španjolci. Že na konci 16. stoletja najdemo v pokrajini Paraguaja glavni varaš Asuncion napunjen s Španjolci i njüvim potomstvom. V tom varaši se je 1576. narodo

Bl. Rok Gonzales.

(1576—1628).

Že kak mali deček je kazao posebno smilenje ino lübenzen do siromaških Indijancov, ki so služili pri hiži i na imanji njegovoga oče, včio se je tüdi njüv jezik. Postane dühovnik, katedralni vikar i župnik v Asuncioni. Imenüvan je bio tüdi za škofovoga namestnika v Buenos Airesi, pa on se je za vse to zahvalo i stopo v jezuitski red.

Na nasprotnoj strani reke Parana blüzi varaša Asuncion, so se začínjale pokrajine indijanskoga plemena Guaicuzu. Z dovolenjom svojih predstojnikov ide mladi jezuit Rok Gonzales ščista sam prek reke i po prerijaj i logaj išče domorodce. Kda jih najde, njim predga od Boga, od düše i od Zveličara. Ne odbijejo ga. Zato se Rok preseli k njim, pozove pa ešče dva jezuita k sebi, da se navčita jezik toga plemena. Zavolo velikih povodenj pa misijonarje morejo iti nazaj v Asuncion. Vnogi domorodci so se vüпали nositi ribe v varaš na odajo, gde so pohodili jezuite, šteri so jih vsikdar lepo sprijeli. Po nedelaj pa so prihajali v varaš k Božoj službi tüdi spreobrnjenci iz naselbine. Tak so si misijonarje pomali pripravljali tlo za svoje delovanje. Ednoga lepoga dneva se prikaže na obali reke nasproti varaša velka četa Indijancov s svojim poglavarom. Pozvali so jezuitskoga p. provincijala, naj pride z dvema misijonaroma k njim na obisk. Bilo je malo nevarno se odločiti za to, ar je pleme bilo poznano zavolo svoje prekanjenosti, nestalnosti i nezavüpanja do Španjolcov. Pa šlo je za Božo stvar. Provincija z dvema misijonaroma odide. Z velkov slovesnostjov so divjaki sprijali misijonare i jih sprevajali v ves, gde so si lepo pogučavali, odebrali prostor za cerkvico i misijonsko postajo pa nato so divjaki sprevodili provincijala nazaj v varaš, pater Rok pa s svojim tovarišom ostane v naselbini. Ar pa je to pleme bilo

nomadsko, t. j. selilo se je iz kraja v kraj, sta misijonara učila obdelavati zemlo, odvracata je od bojov, v časi kuge pa sta njim doktora i dobrotnika. Poleg vsega toga pa oznanujeta reč Božo i krstita. Pomali vera tak napreduje v teh krajaj, da pošlejo ešče štiri mlade misijonare na pomoč. Po njüvom prihodi p. Rok odide pomagat p. Lorenzani, ki je delao med plemenom Guarani. Kda p. Rok vredí eden misijon, püsti v njem nove misijonare, sam pa ide navzdol kre reke Parana. okoli jezera Ibera i nastavlja nove postaje. Pride tüdi v Urugvaj, kama njemi pošlejo na pomoč dva mladiva jezuita: p. Alfonza Rodriguez i p. Ivana del Castillo. (Od teva zadnjiva patra življenjepis i delüvanje bomo v prišestnoj številki Marijinoga lista prinesli).

Trije križi.

„I križali so ž njim dva razbojnika, ednoga na njegovej desnici i drugoga na njegovej levici.“ (Marko 15., 27.)

Vekša hüdobija je ne mogoča na zemli, kak se je zgodilo na Veliki petek v Jeruzalemi, gda je človek vmoro svojega Boga. *Bogomorstvo*. Što more segnoti do dna toj hüdobiji? I doprinesli so to hüdobijo toti lüdjé tistoga časa židovski popevje i voditelje naroda, a doprinesli so je tüdi v našem imeni, ar je Jezuš trpo za grehe celoga sveta.

Vsaki te najmenši greh ma deo v križi Gospodovom. Vsi smo ga tesali, vsi Gospoda na njega pribijali, vsi njegovo Srce prebodnoli, vsi ga mrtvoga Materi Mariji v naroče položili. Nedužen visi na križi, nedužen trpi v groznih bolečinaj na njem, nedužen, najsvetejši Bog vmira i vmerje na njem iz lübezni do nas. Iz lübezni do nas, da nas reši večnoga pogüblenja. Za nas, zavolo naše večne sreče je najbogatejši postao najsiromaškejši, je prišo v štali na svet i na križi zdehno svojo düšo. Prešti, če moreš, njegove skuze! Prešti, če moreš, njegovoga Tela vdarce rane i mezlike, štere je pretrpo za tebe! Prešti, če moreš, vse kaplice krvi, štere je prelajao za tvoje grešne düše čistenja i odrešenja volo. Niedna kaplica ne ostala v smrtnobledom teli, vse je za tebe prelejšao, grešnik. Križ nedužno trpečega i vmirajočega Boga je drevo zveličanja postalo za tebe, zato pa raj vmeri, kak bi svojega Gospoda več razžalo s premišlenim grehom, kak bi mrmrao proti križi, ki ti ga je naložo! Na tistom mestí, kak se trdi, kde je zakopan Adam, prvi človek je stao križ i rešna krv je tekla na njegovo glavo, na glavo vsega človeštva. I tekla je tisti petešnji den, šteroga je Eva stegnola svojo roko po sadi i jela pa zapelala tüdi moža proti božoj prepovedi. Tisti den, kda je zmagao šatan nad človekom je premagao Kristuš s svojim križom šatana i spravo človeki rešenji. O lübi, lübi, lübi, človek zato svojega Boga.

Lübi ga tak, kak ga je lübo blaženi Dizmas, ki je poleg Jezušovoga Križa bio razpeti. Spokoro seje. Drügi križ je bio

križ spokornika. Pokoro moramo delati vsi, če se ščemo zveličati. Ve je Jezuš jasno povedao, da če pokore ne bomo delali, vsi se pogubimo. Če je nedužen Boži Sin tak strašno pokoro delao ne za svoje, nego za lücke, naše grehe, če je Prečista i Brezgrešna Devica Marija tak grozno trpela v celom svojem življenji, posebno na Kalvariji pod križom Gospodovim, tudi ne za sebe, nego za nas, za naše grehe, o koliko bole smo se dužni mi pokoriti za svoje grehe! Pokorimo se! Pokorimo se pa zavüpajmo, se razveselimo pa potolažimo. Jezuš je obečao za pokoro desnimi razbojniki: „Ešče dnes boš z menov paradižomi.“ Tisti den, kda je Jezuš düšo püsto, se je preselo na drugi svet tudi desni razbojnik i Jezuš ga je rešo očiščilišča, purgatoriuma, vido je Boga i tak vso večno srečo svojo. Ar Boga gledati je naše zveličanje.

Če se pa ne bi spokorili, če smrtnih grehov ne bi ostavili, če bi nadale blodili po poti nečistosti, pijanosti, nevernosti i drugih hüdobij, te nas čaka obsodba tretjega križa. Okorni grešnik je vmro na njem. Ne ga strsnolo trpljenje Jezušovo, ne ga je geno zgled spokornika Dizmasa na desnem križi, on je dale lübo greh i sovražo dobrega Boga. Sveti Auguštin pravi, ka se je eden toti povrno na smrtno vüro, a samo eden, te drugi se je pa pogübo. To nam je opomin, da ne odlašamo pokore, nego kak pravi sv. Düh v 94 Psalmi: „Dnes, če njegov glas zaslišite, neobtrdnite svojih src!“ Na to nas vči tudi tretji križ, križ prekletoga nepokornoga grešnika.

Križ nositi moramo, ščemo ali neščemo, a nosimo ga v nedužnosti, ali bar v pokori, nikdar pa ne v nepokornosti. Križ v nedužnosti i v pokori je klüč od nebeskih vrat, križ v nepokornosti je klüč od peklenskih vrat.

Pisma naših z misijonov.

Pismo č. s. Jug Cireneje, vsmiljenke iz Gederovec, ki dela na Japonskom.

Velečastiti gospod !

Osaka.

Minolo bo skoro edno leto, kak redno prejemamo lepo darilo, Marijin list, zato je dužnost hvaležnosti, da se oglasim z jezerokratnim Bog plačaj.

To je prvi list, ki mi je bio dani do rok v domačoj hiši i te mi je bio kažipot v življenje. Zmirom ga težko pričaküjem, posebno sem se razveselila 7 številki. Teliko novih delavcov v goricaj Gospodovih. Siromaška moja rodna zemla i tak blagoslovljena. Tem božim izvoljencom sem posebno posvetila svoje nevolne prošnje i misijonske žrtvice. Dnevno ponavljam : Gospod pošli svete delavce na svojo žetev.

Eti v Osaškoj škofiji je tudi vsako leto eden pesvečen, letos smo tudi meli novomešnika, eden pa pride vsako leto iz Evrope. Malo število. V februaru je vmro šče komaj nad 30 let

star misijonar, drügi je betežen i zaednok nezmožen dela. Šam msgr. Castanier oskrblava dve že nastavljenivi župniji. Večkrat čüjemo, posebno iz sosedne Kitajske, od velikih uspehov i številnih sv. krstov naednok. Na Japonskom je vse inäči, najpozadnješa dežela je na vzhodi. Do nje je prisvetila pozno svetlost sv. vere. Tüdi zdaj stane misijonare velika žrtev, uspehi pa ne so jako vidni. Tolažbo majo v tom, da tisti šteri spoznajo istino, se je oklenejo s celim srcom. Pogani večkrat pravijo, kak dobri so krščeníki. Zgledi jih vlečejo, ar jako opazüjejo, posebno ka njim je novoga. Priporočam drago Japonsko Vam, velečastiti i vsem pobožnim düšam v molitev.

Japonec ide jako natenkoma naprej i kda popunoma razmi, te se komaj obrne. Žrtve dobrih kristjanov v domovini rešavajo te siromaške düše.

Če bi doma samo malo čütili, kak nesrečen je človek, ki nepozna pravoga Boga, bi njim radi s podvojenov dühovnov gorečnostjov pomagali. Tüdi najbogatejšemi pogani je nepoznana prava sreča, štero Bog deli tüdi najsiromaškejšemi krščeníki. Pomagati do te sreče, je naša največša zadeva. Hvala dobromi Bogi, začetek je že. Ravno je tri leta, ka je boži Misijonar pozvao tüdi vsmiljene sestre v najdalno misijonsko deželo. Lani na sprotoletje je bilo dograjeno prostorno poslopje za dispanzer. Pravi dom japonskih siromakov, šterih je ne malo. V juliji smo preselile dispanzer iz japonske hiše, ki je slüžila v te namen,

bila je pretesna. Zdaj se je delo obširno odprlo, sem prihajajo siromacije po razno telovno pomoč. Večkrat dobijo düšno, štere neso iskali. Nešteri pridejo samo po sv. krst, ne samo deca, tüdi starejši; to nam je največša tolažba, da jih milost boža vnogokrat ravno pred smrtjov napoti k nam. Pred kratkim smo bile tüdi prisiljene staviti naraščajoče siromake, se zna s teškim srcom. Edno popoldne jih je prišlo nad 120 na prevežüvanje, preiskavo i drügo pomoč, nismo zadolele z delom.

Oprostite velečastiti, da Vam na dugo razlagam, ka Vas gotovo ne zanima. Ešče ednok jezerokrat Bog plačaj za lepi Marijin list. Ponizno prosim, v dühi blagoslovite Vašo rojakinjo, štera ostane z vsem spoštüvanjom, velečastiti gospod, Vam spoštlivo vdana sestra — *Antonija Cirenija Jug*, vsmilena sestra sv. V. P.

Jezus je vmro na križi za vse lüdi, naj ga vsi lüdje lübijjo i pridejo do večnoga zveličanja. Zato dosta moli za povrnjenje grešnikov i podpiraj delo za povrnjenje grešnikov v misijonaj i dobrom tiski.